RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 260.672 van 19 september 2024
in de zaak A. 237.921/VII.41.809

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Katrin Verhaegen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 13 december 2022, strekt tot de cassatie van arrest nr. 279.965 van 10 november 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.206 van 26 januari 2023.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker die verschijnt in persoon, en advocaat Victoria Moretus, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 27 november 2020 een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij neemt op 8 juli 2022 een beslissing waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Met arrest nr. 279.965 van 10 november 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van de jurisdictionele motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende argumenten heeft uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan of het gebrek hieraan, terwijl in het bestreden arrest op drie verschillende argumenten niet werd geantwoord.

Verzoeker wijst er, ten eerste, op dat hij in zijn beroepschrift aanvoerde dat er momenteel onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie is over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij verwees dienaangaande naar de UNHCR Guidance Note van februari 2022 en naar de kritische analyse van NANSEN van 23 juni 2022 en besloot op basis daarvan dat de bewijslast van de asielinstanties bijzonder hoog ligt indien ze van het advies van UNHCR willen afwijken en negatieve beslissingen nemen in Afghaanse dossiers, nu meer gewicht moet toegekend worden aan de richtlijnen van UNHCR dan aan de COI die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt gebruikt. In het bestreden arrest wordt volgens verzoeker nergens ingegaan op deze kritiek op het bronnengebruik door de Commissaris-generaal, meer nog, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich volgens verzoeker zelf uitsluitend gebaseerd op de door hem bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen. Volgens verzoeker werd in het bestreden arrest geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA en werd geen rekening gehouden met de

UNHCR Guidance Note. Bovendien erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat de aangehaalde rapporten van het EUAA zelf erkennen dat er uitdagingen zijn bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. Het bestreden arrest stelt op basis van deze EUAA-rapporten dat er, ondanks de moeilijkheden bij het verzamelen van bronnen, toch voldoende informatie beschikbaar is om te concluderen dat het voor verzoeker veilig genoeg is om terug te keren naar Afghanistan. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening zou hebben gehouden met zijn kritieken, was de kans volgens verzoeker reëel dat hij tot een andere conclusie zou zijn gekomen over de mogelijkheden tot terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker voert, ten tweede, aan dat het bestreden arrest ook nergens ingaat op de zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters om te beoordelen of er een risico op vervolging is voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hoewel twee van de zes parameters worden vermeld in het bestreden arrest, wordt er volgens verzoeker geen rekening mee gehouden, noch wordt er vermeld waarom er geen rekening mee werd gehouden. Het bestreden arrest stelt op basis van de door het EUAA voorgestelde parameters dat het risico op vervolging omwille van toegeschreven verwestering voor verzoeker niet van die aard is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met deze kritieken rekening zou hebben gehouden, was de kans volgens verzoeker reëel dat hij tot een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling van de parameters was gekomen en had geconcludeerd dat het risico op vervolging wegens toegeschreven verwestering te groot was, of er alleszins onvoldoende actuele informatie was om op basis van de door het EUAA aangehaalde parameters te oordelen dat een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

Verzoeker betoogt, ten derde, dat in het bestreden arrest niet wordt gemotiveerd omtrent de bij het beroepschrift gevoegde landeninformatie die aantoont dat in het verleden vanuit het westen terugkerende Afghanen wel degelijk geconfronteerd werden met vervolging. Verzoeker stelt in het ongewisse te blijven

over de redenen waarom het bestreden arrest deze informatie buiten beschouwing laat. Uit de bijgevoegde informatie blijkt volgens hem nochtans dat verwesterde Afghanen in Afghanistan vervolging riskeren omwille van hun verblijf in het westen, zodat blijkt dat zij in Afghanistan als afwijkend worden beschouwd in hun directe omgeving. Indien de aanvankelijk bestreden beslissing rekening zou hebben gehouden met de door hem bijgevoegde landeninformatie waaruit blijkt dat verwesterde Afghanen in Afghanistan vervolging riskeren omwille van hun verblijf in een westers land, zou de kans volgens verzoeker reëel zijn dat het bestreden arrest wel tot de conclusie zou gekomen zijn dat verwesterde Afghanen als afwijkend worden beschouwd in hun directe omgeving, en dus als specifieke sociale groep moeten beschouwd worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

6. In een tweede middelonderdeel (door verzoeker derde middelonderdeel genoemd) wijst verzoeker erop dat het bestreden arrest een aantal interne tegenstrijdigheden bevat waardoor de rechterlijke motiveringsplicht vervat in artikel 149 van de Grondwet geschonden is.

Verzoeker acht, ten eerste, het bestreden arrest intern tegenstrijdig waar het enerzijds stelt dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen bekeken worden en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, maar anderzijds voorhoudt dat verwesterde Afghanen geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Ten tweede ziet verzoeker niet in hoe het bestreden arrest met zoveel zekerheid kan stellen dat “niet voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” terwijl vervolgens wordt toegegeven dat “de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn”. Verzoeker meent dat deze twee stellingen onmogelijk met elkaar te verzoenen zijn. Indien er inderdaad onduidelijkheid bestaat over wat er met vanuit het westen naar

Afghanistan terugkerende Afghanen gebeurt, dan geldt deze onduidelijkheid in twee richtingen. De onduidelijkheid impliceert volgens hem dat niet met zekerheid kan gesteld worden dat (alle of een deel van de) terugkerende Afghanen als verwesterd zullen worden beschouwd omwille van hun verblijf in Europa, noch dat (alle of een deel van de) terugkerende Afghanen niet als verwesterd zullen worden beschouwd.

7. In een derde middelonderdeel (door verzoeker vierde middelonderdeel genoemd) voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op onjuiste wijze het begrip “sociale groep” in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet toepast.

Verzoeker werpt met betrekking tot de eerste voorwaarde op dat het bestreden arrest een verkeerde interpretatie geeft aan artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet waar het stelt dat verwesterde Afghanen geen specifieke sociale groep zijn omdat de groep te divers zou zijn. Het gemeenschappelijk kenmerk bestaat er volgens verzoeker bij verwesterde Afghanen in dat zij gebruik hebben kunnen maken van de vrijheden aanwezig in een westers land zoals België en zich op die manier hebben kunnen ontplooien en ontwikkelen op een manier die niet mogelijk is in Afghanistan. Het is eigen aan het gebruik maken van die vrijheid dat dit verschillende resultaten oplevert en dat de bekomen resultaten het gevolg zijn van verschillende motieven of oorzaken, alsook dat de uiteindelijke ontwikkeling of ontplooiing bij de ene minder verregaand is dan bij de andere. Dit neemt niet weg dat zij wel allen een kenmerk delen waarvan niet verwacht kan worden dat zij dit opgeven. In het geval van “verwestering” is dit kenmerk de overtuiging dat elk mens over een aantal fundamentele mensenrechten beschikt waar slechts in uitzonderlijke gevallen aan getornd kan worden alsook het gebruik maken van deze mensenrechten. De diversiteit aanwezig bij verwesterde Afghanen kan volgens verzoeker bijgevolg onmogelijk een argument zijn om aan te tonen dat er geen sprake is van het al dan niet bestaan van een specifieke sociale groep. De motivering in het bestreden arrest faalt volgens verzoeker om deze reden naar recht.

Met betrekking tot de tweede voorwaarde meent verzoeker dat het feit dat verwesterde Afghanen of ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden en dat een andere uitdrukking zou worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan naast de kwestie zijn en geen verduidelijking bieden met betrekking tot de vraag of verwesterde Afghanen in Afghanistan als afwijkend worden beschouwd in hun directe omgeving. Verzoeker stelt dat het zinnig lijkt om het arrest af te wachten in een prejudiciële vraag die hangende is voor het Hof van Justitie van de Europese Unie over de reikwijdte van het begrip ‘specifieke sociale groep’ in het kader van verwestering, namelijk de zaak E, F t. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (C-456/21).

8. In een vierde middelonderdeel (door verzoeker vijfde middelonderdeel genoemd) voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen in het bestreden arrest de eerste parameter, zijnde het gebied van herkomst, niet meeneemt in zijn beoordeling of hij het risico loopt op vervolging omwille van toegeschreven verwestering, hetgeen een schending van de motiveringsplicht uitmaakt. Wat betreft de parameters “leeftijd” en “duur van het verblijf in het westen”, meent verzoeker dat de motivering niet afdoende is om de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht te behalen. In het bestreden arrest wordt volgens hem een verkeerd referentiekader voorgehouden nu de omstandigheden er als gevolg van de machtsovername door de taliban fundamenteel gewijzigd zijn, waardoor een verwijzing naar de affiniteit met Afghaanse waarden en normen waarmee verzoeker opgegroeid is, niet pertinent is. Verzoeker stelt persoonlijk het slachtoffer te worden van vervolging omdat hij na een verblijf van meer dan zeven jaar in Europa zal moeten terugkeren naar een land waar een repressief regime van kracht is dat hij nooit heeft gekend en waarmee hij geen enkele affiniteit heeft.

9. In een vijfde middelonderdeel (door verzoeker zesde middelonderdeel genoemd) voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om na te gaan of de precaire humanitaire situatie in

Afghanistan aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gebruik maakt van een ander criterium en bijkomende eisen stelt. Volgens hem wordt namelijk vereist dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid zijn van één enkele specifieke actor, terwijl het arrest Sufi en Elmi van het EHRM en het bestreden arrest zelf spreken van gedragingen van “partijen in het conflict” of “derden”, hetgeen duidelijk de mogelijkheid openlaat dat de precaire humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door meerdere actoren. Door te stellen dat niet blijkt dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, wordt volgens verzoeker namelijk vereist dat het doel van het handelen of nalaten van de taliban erin bestaat de humanitaire situatie te doen verslechteren, vooraleer er aanleiding kan zijn tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl dit in strijd is met de redenering van het EHRM in het arrest Sufi en Elmi. Anders dan in voormeld arrest, waar niet blijkt dat de humanitaire situatie in Somalië volledig of overwegend het gevolg was van handelen of nalaten van de betrokken partijen met als doel de humanitaire situatie te doen verslechteren, is dit volgens verzoeker echter hetgeen in het bestreden arrest wordt vereist. Door ook van hem te verwachten dat hij zou aantonen dat hij persoonlijk geviseerd wordt of behoort tot een groep van geviseerde personen, voegt het bestreden arrest volgens verzoeker een voorwaarde toe. Door aldus het relevante criterium op een foutieve wijze toe te passen om na te gaan of hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en bijgevolg “essentiële elementen buiten beschouwing te laten bij de toepassing van dit criterium”, faalt de motivering volgens verzoeker naar recht.

10. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Beoordeling

Algemeen

11. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

12. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker in wezen aan dat hij in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verschillende argumenten heeft uitgewerkt op basis van het gebrek aan objectieve landeninformatie over Afghanistan, terwijl in het bestreden arrest op drie verschillende argumenten niet werd geantwoord.

13. Verzoeker stelt, ten eerste, dat hij er in zijn beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op gewezen heeft dat er momenteel een gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de actuele situatie in Afghanistan. Hij is van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet

heeft geantwoord op deze kritiek, noch op het feit dat hij aanvoerde dat uit de UNHCR Guidance Note van februari 2022 en de kritische analyse van Nansen blijkt dat een bijzonder hoge bewijslast op de asielinstanties ligt indien ze van het advies van de UNHCR om geen negatieve beslissingen te nemen in Afghaanse dossiers, willen afwijken.

Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2 het standpunt van verzoeker in verband met het gebrek aan actuele, objectieve en betrouwbare informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan weergeeft, dat hij vervolgens in punt 3 een opsomming geeft van de door de partijen per aanvullende nota's overgemaakte rapporten en andere stukken met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat hij dienvolgens, om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, in punt 5.2.5 overgaat tot een uitgebreide analyse van "de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en (…) het handhavingsbeleid ervan". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat hij, ondanks het feit dat ook de drie recente EUAA-rapporten van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan, over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt betreffende de veiligheidssituatie, de socio-economische en humanitaire situatie en het risico op vervolging voor terugkeerders om het beschermingsverzoek van verzoeker op nuttige wijze te evalueren in het kader van een devolutief beroep omdat uit de objectieve landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen daar niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Op grond van de beschikbare informatie besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat aldus "een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk (blijft)" en "[e]en persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, (…) in concreto aannemelijk (moet) worden gemaakt", waarbij de Raad zich er weliswaar van bewust is "dat

beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn". Wat de door verzoeker in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumenten omtrent zijn beweerde verwestering betreft, stelt de Raad evenwel vast dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal aanzien worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico op vervolging loopt.

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorgaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt op het argument dat er een gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie in Afghanistan. Uit het bestreden arrest blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uitsluitend gebaseerd heeft op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen en dat rekening werd gehouden met andere bronnen dan die van EUAA. In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meermaals naar de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, waaronder ook deze die door verzoeker werd bijgebracht.

De beoordeling of de bijgebrachte bronnen voldoende objectief en betrouwbaar zijn om de huidige situatie in Afghanistan te beoordelen komt voorts uitsluitend aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter toe. Bovendien zijn de richtlijnen van het UNHCR weliswaar gezaghebbend, doch geenszins juridisch bindend. Anders dan hoe verzoeker het ziet, is er geen juridisch bindende regel die aan de verwerende partij een bijzonder hoge bewijslast oplegt om te kunnen en mogen afwijken van het advies van het UNHCR. Uit de "Country guidance: Afghanistan, Common analysis and guidance note. April 2022" blijkt bovendien dat daarin met de inhoud van de UNHCR "Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, February 2022" rekening werd gehouden door de EUAA. Waar verzoeker stelt dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening werd gehouden met de UNHCR Guidance Note mist zijn kritiek feitelijke grondslag.

Het eerste punt van het eerste middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Er is in die mate geen schending van de juridisdictionele motiveringsplicht.

14. Verzoeker stelt, ten tweede, dat in het bestreden arrest nergens wordt ingegaan op de zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters om te beoordelen of er een risico op vervolging is voor uit het westen terugkerende Afghanen.

Met betrekking tot zijn kritiek dat geen rekening werd gehouden met de gebeurtenissen van na 8 december 2021, blijkt dat in het bestreden arrest wordt verwezen naar de door beide partijen in hun aanvullende nota's bijgebrachte, meer recente informatie over de situatie in Afghanistan en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze informatie betrekt in zijn beoordeling van de huidige situatie in Afghanistan. Uit de uitgebreide analyse die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest maakt omtrent "de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en (…) het handhavingsbeleid ervan", blijkt duidelijk dat de Raad rekening heeft gehouden met verzoekers kritieken. Zo gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook in op het argument met betrekking tot de bewegingsvrijheid (randnummer 5.2.4.), op het argument met betrekking tot de risico's om aan de controleposten in Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd (randnummer 5.2.10, ten derde), op het argument met betrekking tot de verregaande controle op de smartphones aan de controleposten (randnummer 5.2.10, ten vierde), op de gevolgen van het afwijken van de sociale code (randnummer 5.2.10, ten eerste), op het toezicht van mannelijke familieleden op de vrouwelijke familieleden (randnummer 5.2.10, ten tweede).

Het tweede punt van het eerste middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Er is in die mate geen schending van de juridisdictionele motiveringsplicht.

15. Verzoeker stelt, ten derde, dat in het bestreden arrest nergens wordt ingegaan op de bij zijn beroepschrift gevoegde landeninformatie die aantoont dat in het verleden vanuit het westen terugkerende Afghanen wel degelijk geconfronteerd werden met vervolging en als afwijkend werden beschouwd, zodat zij als een specifieke sociale groep moeten worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

De informatie waarvan sprake en waaraan verzoeker refereert in zijn beroepschrift (zoals een rapport van “Afghanistan-experte” Friederike Stahlman, de Country Guidance van het EUAA van november 2021, een rapport van OSAR, een rapport van Asylos, een rapport van EASO) dateert van 2021 of vroeger (2017). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich in zijn beoordeling echter op de recentere, door beide partijen aangebrachte informatie zoals bijvoorbeeld de EUAA rapporten van augustus 2022 of EASO rapporten van januari 2022. Waar het bestreden arrest uitdrukkelijk verwijst naar de meer recente door de partijen bijgebrachte informatie wordt dan ook impliciet maar duidelijk aangegeven dat deze primeert op de oudere door verzoeker in zijn beroepschrift aangebrachte informatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende dan ook niet expliciet te argumenteren omtrent verzoekers argumenten, geput uit de oudere informatie.

Het derde punt van het eerste middelonderdeel mist feitelijke grondslag. Er is in die mate geen schending van de juridisdictionele motiveringsplicht.

Tweede middelonderdeel

16. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat het bestreden arrest twee interne tegenstrijdigheden bevat.

17. Ten eerste stelt verzoeker een interne tegenstrijdigheid vast waar het bestreden arrest enerzijds oordeelt dat Afghanen die uit Europa terugkeren door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, maar anderzijds voorhoudt dat verwesterde Afghanen geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

Beide posities zijn niet tegenstrijdig. Door aan te geven dat Afghanen die uit Europa terugkeren “kunnen” worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al aan dat dit niet altijd noodzakelijk steeds het geval zal zijn. Zoals blijkt uit het arrest dient dit *in concreto* aangetoond te worden. Dit ligt in lijn met het argument dat verwesterde Afghanen geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

18. Ten tweede meent verzoeker dat het bestreden arrest tegenstrijdig is in zijn analyse omtrent het risico dat Afghanen die in het westen verbleven bij een terugkeer naar Afghanistan lopen. Verzoeker kan niet inzien hoe het bestreden arrest met zoveel zekerheid kan stellen dat “niet voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” terwijl er twee alinea’s verderop wordt toegegeven dat “de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn.”

Opnieuw zijn beide argumenten niet tegenstrijdig. De zinsnede dat “de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn” kadert in de vaststelling dat een individuele beoordeling noodzakelijk is en met de nodige voorzichtigheid moet worden beoordeeld daar de terugkeerders “kunnen” worden gestigmatiseerd en uitgestoten. Het persoonlijk risico om als verwesterd te worden beschouwd en vervolgd dient *in concreto* aannemelijk gemaakt. Dit is volledig verzoenbaar met het argument dat niet voor

alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen

19. De jurisdictionele motiveringsplicht is dus evenmin in die mate geschonden. Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

20. In het derde middelonderdeel argumenteert verzoeker dat de beoordeling van het begrip “sociale groep” in het bestreden arrest in strijd is met het bepaalde in artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

21. Opdat sprake is van een “specifieke sociale groep” worden in de voormelde bepaling twee cumulatieve voorwaarden gesteld, als eerste dat “leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven” en als tweede dat “de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”.

Wat de eerste voorwaarde betreft, is in de voorliggende zaak enkel de vraag aan de orde of verzoeker behoort tot de leden van een groep “die een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”. Uit de vereiste van een “fundamenteel” karakter volgt dat, om te voldoen aan de voormelde eerste voorwaarde, het niet volstaat dat de betrokkenen het kenmerk delen dat zij zich in het Westen anders gedragen dan in Afghanistan doch er moet blijken dat de betrokkenen zich tijdens hun verblijf in het Westen daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de westerse waarden en levensstijl zodat niet van hen kan worden geëist dat zij dit opgeven.

Bijgevolg is de beoordeling in het bestreden arrest dat "Afghanen met een westerse levensstijl […] het kenmerk […] dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan", dat "deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert", op zich niet in strijd is met artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet wat de daarin bepaalde voornoemde eerste voorwaarde betreft om tot een sociale groep te behoren.

Uit hetgeen volgt blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers individuele en concrete omstandigheden als verwesterd Afghaan en de perceptie ervan in Afghanistan heeft onderzocht en op grond daarvan besluit dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging koestert. In het licht van die vaststelling kunnen de beoordeling in het bestreden arrest dat "verwesterde Afghanen" te divers zijn om een sociale groep te vormen en verzoekers kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarmee de inhoud van het begrip "sociale groep" zou hebben geschonden, niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. De voorgehouden onwettigheid kan de strekking van het bestreden arrest immers niet hebben beïnvloed.

22. Wat de voorgehouden verwestering betreft, onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3.5.3.2 van het bestreden arrest eerst op omstandige wijze de algemene situatie in Afghanistan waarbij hij besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen vermits niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Daarom is volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk en moet een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te

worden vervolgd, *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Dit alles moet met de nodige voorzichtigheid worden beoordeeld. Concreet oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van verzoekers "individuele en concrete omstandigheden, voor zover geloofwaardig, […] en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen", dat verzoeker niet aannemelijk maakt "dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gezien zal [worden] als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden". Deze vaststellingen, waarbij wordt geoordeeld dat verzoeker in zijn concreet geval geen gegronde vrees voor daden van vervolging aannemelijk maakt bij een terugkeer naar het land van herkomst, volstaan op zich om de vluchtelingenstatus te weigeren op basis van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

23. Gelet op het voorgaande, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil.

24. Uit de bovenstaande beoordeling volgt dat de wettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de tweede voorwaarde voor het bestaan van een sociale groep, vermeld in punt 21 *supra*, evenmin moet worden onderzocht.

25. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Vierde middelonderdeel

26. In het vierde middelonderdeel wijst verzoeker er in wezen op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de eerste parameter op basis van de richtlijnen van het EUAA, zijnde het gebied van herkomst, volledig buiten beschouwing wordt gelaten, terwijl dit nochtans belangrijk is om het risico op vervolging omwille van toegeschreven verwestering te kunnen inschatten, hetgeen een schending van de motiveringsplicht inhoudt. Met betrekking tot de tweede en derde parameter van de richtlijnen van het EUAA,

meer bepaald zijn leeftijd en de duur van zijn verblijf in het westen, meent verzoeker dat de motivering niet afdoende is om de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht te behalen.

Wat betreft verzoekers kritiek dat het gebied van herkomst belangrijk is om het risico op vervolging omwille van toegeschreven verwestering te kunnen inschatten, gaat hij voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat, zelfs rekening houdend met enkele regionale verschillen, “er in Afghanistan geen sprake [is] van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon”. Wat meer specifiek de regio van herkomst van verzoeker betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker, die geen duidelijkheid verschaft omtrent zijn voorgaande verblijfplaatsen, nalaat concrete elementen aan te voeren die zouden wijzen op een uitzonderlijke situatie in zijn regio van herkomst, dat hij weliswaar verwijst naar het verslag van Nansen, doch *in concreto* geen nieuwe of bijkomende gegevens aanbrengt op grond waarvan kan worden vastgesteld dat de gehanteerde landeninformatie incorrect dan wel niet langer actueel is of die toelaten tot een andersluidende conclusie te komen.

Met betrekking tot de twee andere door verzoeker aangehaalde parameters, namelijk zijn leeftijd en de duur van zijn verblijf in het westen, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in randnummer 5.2.17, dat verzoeker reeds zestien jaar was bij zijn binnenkomst in Europa en “verzoeker geen zicht heeft geboden op zijn eerdere verblijfplaatsen”. Daarmee voldoet het bestreden arrest aan de jurisdictionele motiveringsplicht.

Wat verzoekers betoog over het leven onder het talibanbewind betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er, zoals hoger reeds uitvoerig werd opgemerkt, voorts op dat, nu er geen sprake is van

groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban, een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond en dat het louter citeren uit algemene landeninformatie zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie niet volstaat. Dat het bestreden arrest geen antwoordt biedt op verzoekers vrees voor vervolging door het talibanregime mist eveneens feitelijke grondslag.

In zoverre verzoeker nogmaals poneert dat geen rekening werd gehouden met de door hem aangehaalde kritieken op de bronnen met betrekking tot verwestering, gaat hij voorbij aan de motivering in het bestreden arrest “dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek” en dat het “niet [volstaat] dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder in concreto aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuw of bijkomende bronnen”. Deze motivering volstaat in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat de omstandigheden in Afghanistan na de machtsovername door de taliban zijn gewijzigd en hij vreest om persoonlijk het slachtoffer te worden van vervolging omdat hij na een verblijf in Europa zal moeten terugkeren naar een land waar een repressief regime van kracht is dat hij nooit heeft gekend en waarmee hij geen enkele affiniteit heeft, betreft zijn betoog de feitelijke beoordeling van de zaak, die niet tot de bevoegdheid van de Raad van State als cassatierechter behoort. Anders dan hetgeen verzoeker voorhoudt, motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest wel degelijk en uitvoerig omtrent het repressief regime in Afghanistan en de machtsovername door de taliban.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

Vijfde middelonderdeel

27. In het vijfde middelonderdeel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om na te gaan of de precaire humanitaire situatie in Afghanistan aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gebruik maakt van een onwettig en met de rechtspraak van het EHRM strijdig criterium en bijkomende eisen stelt door enerzijds te vereisen dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid moeten zijn van één enkele specifieke actor en anderzijds door te stellen dat de ernstige schade het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren.

28. Artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

> "§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :
> a) de Staat;
> b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
> c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vat zijn redenering als volgt samen:

> "Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet."

29. Voor zover verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou vereisen "dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid moeten zijn van één enkele specifieke actor" gaat hij uit van een verkeerde lezing van het arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt na een uitvoerige analyse vast "dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale

crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is". Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie kan volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt louter vast dat de precaire humanitaire situatie niet overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van "een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet". Het vereist geenszins dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid moeten zijn van één enkele specifieke actor. Voorts dient benadrukt dat nagaan of de precaire humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor een feitelijke beoordeling is die niet vatbaar is voor cassatie door de Raad van State.

Met de vaststelling in het bestreden arrest dat "uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren", stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precaire toestand niet overwegend is te wijten aan "gedragingen van de taliban of enige andere actor".

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers treffen. Net door aan te geven dat er sprake is van "een multidimensionale crisis" benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precaire

humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

30. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoont van de beoordeling in het bestreden arrest dat de precaire toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die precaire toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Net omdat er geen sprake is van een actor, is de navolgende overweging in het bestreden arrest dat “voorts […] niet [blijkt] dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen” gericht tegen een motief waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Dit geldt dus zowel voor de taliban als, wat de aan Afghanistan opgelegde sancties betreft, voor de buitenlandse regeringen en internationale organisaties.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C-542/13, *M’Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M’Bodj* en dat daarin “wordt gesteld dat een precaire socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet".

Het vijfde middelonderdeel is ongegrond.

31. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op negentien september tweeduizend vierentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**